

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 15. 4. 2021 v Brně **odvolání obžalovaného P. K., , nar. XXXX v XXXX, trvale bytem XXXX, XXXX, a státního zástupce Městského státního zastupitelství v Brně proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2020, č. j. 9 T 125/2016-1418, v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Haliny Černé a soudců JUDr. Jaroslava Pálky a Mgr. Petra Hlaviny, rozhodl**

takto:

I. Podle § 259 odst. 2 trestního řádu za použití § 259 odst. 3, 4 trestního řádu se napadený rozsudek v jeho odsuzující části z podnětu odvolání státního zástupce **ve výroku o trestu doplňuje tak, že**

obžalovaný

P. K., , nar. XXXX v XXXX, trvale bytem XXXX, XXXX,

se odsuzuje

podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku **k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu povolání lékaře na odborných pracovištích ARO a JIP všech nemocnic v České republice na dobu**

2 (dvou) let.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

II. Podle § 256 trestního řádu se **odvolání obžalovaného zamítá.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný P. K., uznán vinným přečinem usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku, protože nejprve jako lékař sekundárního transportu rychlé zdravotní pomoci Zdravotní záchranné služby Jihomoravského kraje, p. o., a později jako lékař Fakultní nemocnice Brno, Pracoviště dětské medicíny, Kliniky dětské anesteziologie a resuscitace (dále též jen „KDAR“), Brno, Černopolní 9, dne 10. 8. 2014 v období od 21:28 hod. do 22:30 hod., a dále dne 11. 8. 2014 v období od 12:41 hod. do 17:55 hod. v Brně porušil ustanovení § 49 odstavec 1 písmeno a) c) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování, v platném znění, neboť při poskytování zdravotní péče poškozenému P.T., nar. XXXX, kterému spadla dne 10. 8. 2014 v 16.45 hod. na hrudník kovová hokejová branka, v rozporu se zjištěným zdravotním stavem poškozeného P.T., který byl zřejmý ze zdravotní dokumentace z Nemocnice TGM v Hodoníně a z klinického posouzení poškozeného (pokles tlaku na 70/40, vzestup tepové frekvence na 146/min., vzestup dechové frekvence na 53/min., dále pak dyspnoe a oligurie, kontuze plic a laboratorní hodnoty, které nasvědčovaly rozvoji traumatického šoku) nesdělil Š. B., lékařce na příjmové ambulanci, která poškozeného přijímala, přesto, že o tomto mechanismu byl opakovaně informován matkou poškozeného R.T., mylně uvedl, že chlapci spadla hokejová branka na hlavu místo na hrudník a neupozornil na nově vzniklý šelest na srdci, stejně tak neupozornil na prochlazené končetiny, ač tyto skutečnosti byly patrné z překladové zprávy z nemocnice v Hodoníně, v důsledku čehož poškozený P.T. byl přijat na Jednotku intenzivní péče KDAR a byl zde sledován převážně pro podezření z poranění mozku, ač úraz hrudníku měl být hlavní anamnestický údaj, kde díky nedostatečné péči dalších osob, jež měly poškozeného ve své péči v době po 01:00 dne 11. 8. 2014, nedošlo k intubaci a řízené ventilaci poškozeného, nebylo zajištěno přesné monitorování životních funkcí, nebylo monitorováno a upravováno vnitřní prostředí, zejména tedy nedošlo k zavedení centrálního žilního katétru a kanylky do systémové artérie, rovněž nebylo provedeno bezodkladné kardiologické a echokardiografické vyšetření poškozeného a nedošlo k opakovaným kontrolám krevních plynů a iontů, přes trvající známky šoku s prohlubující se oligurií a metabolickou acidózou nebyl optimálně doplňován krevní objem, takže na zhoršující se zdravotní stav nebylo včas reagováno, nebyla včas stanovena diagnóza pacienta, takže nedošlo k včasné úpravě vnitřního prostředí a případně k peritoneální dialýze, rovněž pak nebyla zvážena konzultace zdravotního stavu poškozeného s vyšším pracovištěm a ani nebyla zvážena možnost včasného transportu poškozeného na vyšší pracoviště, kde by bylo možno provést chirurgickou revizi srdce na mimotělním oběhu nebo napojení mechanické srdeční podpory, a to přesto, že poškozený P.T. utrpěl velmi závažné poranění srdce, které bylo objektivizováno až při soudní pitvě, spočívající v defektu komorového septa, závažném poškození myokardu pravé i levé srdeční komory, a v důsledku takto nedostatečné, pouze konzervativní léčby, pak došlo u poškozeného P.T. k progresi traumatického a kardiogenního šoku, a přestože dne 11. 8. 2014 ve 12:41 hodin došlo v důsledku zhoršujícího se zdravotního stavu poškozeného k jeho překladi na oddělení ARO, kde však jako ošetřující lékař pokračoval v konzervativní léčbě poškozeného, kdy ani tehdy nebyla zahájena plicní ventilace a inotropní podpora myokardu a nebylo postupováno tak, jak mělo být postupováno již od 01:30 hodin toho dne, ale byla zavedena nesprávná léčba oběhového selhávání, které bylo řešeno pouze přívodem tekutin, které naopak nadměrně zatížilo oběhový systém a přispělo k dalšímu zhoršení funkce srdce, plic i ledvín, ač správnou léčbou by se vnitřní prostředí poškozeného stabilizovalo i při poranění srdce a k zástavě srdeční činnosti nemuselo dojít,

načež progresse traumatického a kardiogenního šoku vedla k těžkému rozvratu vnitřního prostředí s hyperkalémií a acidózou, které mohly zásadním způsobem přispět k nezvládnutelné arytmií a srdečnímu selhání, které způsobily dne 11. 8. 2014 v 17:55 hodin srdeční a oběhovou zástavu a následně dne 11. 8. 2014 v 19:45 hodin smrt poškozeného P.T., nar. XXXX.

Za to byl obžalovaný P. K., , podle § 143 odst. 2 trestního zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců, přičemž jeho výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců.

2. Naproti tomu obžalovaná Š.B., , narozená dne XXXX, byla podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěna obžaloby státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Brně ze dne 15. 8. 2016 sp. zn. 4 ZT 94/2015 pro skutek tam podrobně popsany, jímž měla spáchat přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odstavce 1, 2 trestního zákoníku, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

3. Uvedený rozsudek v jeho odsuzující části napadli podanými odvoláními jak obžalovaný P. K., a to prostřednictvím svého obhájce, tak i státní zástupce Městského státního zastupitelství v Brně.

Obžalovaný K. ve svém odvolání namítá, že soud prvního stupně nesprávně zjistil skutkový stav a v návaznosti na nesprávně zjištěný skutkový stav ho pak nesprávně uznal vinným skutkem, pro který jej obžaloba postavila před soud. Výroková část napadeného rozsudku je ve vztahu k vině obžalovaného vnitřně rozporná. Obžalovanému je vytýkáno, že B. mylně sdělil, že branka spadla poškozenému na hlavu místo na hrudník a neupozornil na nově vzniklý šelest na srdci, stejně tak neupozornil na prochladnuté končetiny, současně se ale uvádí, že tyto skutečnosti byly patrné z překladové zprávy nemocnice v Hodoníně, kterou ale obžalovaný obžalované B. prokazatelně předal, a to včetně ošetřovatelské zprávy. K tomu lze uvést, že v propouštěcí zprávě z nemocnice v Hodoníně se nic neuvádí o tom, na kterou část těla poškozeného branka spadla, je tam uvedeno *“dnes odpoledne spadla na chlapce bokejevová branka kovová“*, ale je tam výslovně jako diagnostický závěr uvedeno *„povrchní poranění hrudníku, povrchní poranění jiných a neurčených částí hrudníku“*. Stejně tak v ošetřovatelské zprávě hodonínské nemocnice je v obrazové části bolest lokalizována do oblasti břicha a hrudníku. Obě listiny byly provedeny k důkazu a obě mělo k dispozici JIP KDOCHT. Soud tak na jedné straně uvádí, že obžalovaný K. obžalovanou B. mylně informoval, na druhou stranu ale má za prokázané, že listiny prokazující lokalizaci bolesti a poranění hrudníku byly B. předány. I pokud by měl soud výhrady k ústnímu předání informací mezi K. a B., je zcela zřejmé, že z listinných podkladů byly informace o poranění hrudníku patrné. To, že s možností poranění hrudníku od samého počátku B. pracovala, je patrné i z jejího záznamu v dokumentaci ze dne 10.8.2014 v 22,48 hodin, kde jsou jako diagnózy uváděny *„comotio cerebri, cont. thoracis“*, tedy komoče mozková a zhmoždění hrudníku a nadále se s těmito diagnózami pracovalo i na JIP KDOCHT. Prokázaným předáním listin, byly tedy předány na JIP KDOCHT i informace o poranění. Opakovaně bylo rovněž soudu prvního stupně vysvětleno, že pořadí zapsání diagnóz nic nevyovídá o tom, že je jedna hlavní a další vedlejší, ale jde pouze o to, že v nějakém pořadí diagnózy zapsány být musí. Ve zrušujícím usnesení ze dne 19.12.2018 Krajský soud v Brně (č. j. 7 To 318/2018) zavázal soud prvního stupně, mimo jiné, k tomu, aby nejprve odstranil pochybnosti o tom, zda poškozeného, a to i při vynaložení veškerého možného odborného úsilí (nejen ze strany obžalovaných), vůbec bylo možno s ohledem na jeho výjimečné a neobvyklé poranění srdce, vzniklé úrazem na koupališti udržet při životě. Tomuto závaznému pokynu nalézací soud nevyhověl. Nově opatřený posudek znaleckého ústavu IPVZ se s touto otázkou nevypořádal odlišně od dříve ve věci zpracovaných znaleckých posudků. Jak upozornila obhajoba i v závěrečné řeči, znalecký posudek IPVZ se sice ztotožnil s názorem prof. MUDr. Tláškala prezentovaným pouze v písemném znaleckém posudku (s jehož čtením nedal obžalovaný K. souhlas), že *„šance na přežití nebyla vyšší než 30-40 % ani při optimálním postupu“*, ale současně se ztotožnil se zásadně změněným názorem prof. MUDr. Tláškala u hlavního líčení dne 28.3.2017. Současně se IPVZ ztotožnil s názorem prezentovaným prof. MUDr. Černým, dle kterého *„jde o mimořádně vzácnou komplikaci úrazu hrudníku, kdy nelze odpovědně říci, zda by pacient přežil i v případě, že by léčba šoku byla*

správná a diagnóza traumatického defektu septa byla rozpoznána před zástavou oběhu...jasnou a nezpochybnitelnou příčinnou souvislost mezi smrtí pacienta a nesprávným postupem při zohlednění všech dostupných podkladů k případu jednoznačně formulovat nemůže“. Pochybnosti, zda bylo možno poškozeného při jiném postupu vůbec udržet při životě, tak rozhodně odstraněny nebyly, naopak se jeví i ve světle znaleckého posudku IPVZ, že to s ohledem na raritnost a závažnost poranění možné nebylo. Stručně řečeno, znalci se nakonec shodli v tom, že jde o mimořádně raritní poranění srdce, které se doposud vyskytlo v celosvětovém měřítku v jednotkách případů. I údaj o 30-40 % uváděný prof. MUDr. Tlaskalem v písemně zpracovaném posudku je naprosto nepřekoumatelný, znalec neuvádí z jakých literárních nebo jiných údajů vycházel. Ve světle jeho pozdější výpovědi u hlavního líčení je patrné, že nejde ani o údaje z jeho vlastní praxe. Obhajoba poukazuje na to, že není vůbec jasné, proč byli trestně stíháni pouze K. a B. a další osoby nikoliv. V průběhu dokazování se tak řešila pouze vina těchto dvou obžalovaných, nikoliv dalších osob. Obhajoba znovu upozorňuje na to, že jde případně o nedbalostní trestný čin, u kterého je spolupachatelství vyloučeno. Stejně tak opakovaně upozorňuje na fakt, že usnesením státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Hodoníně ze dne 26. 8. 2015 sp. zn. ZT 10/2015 bylo podle § 307 odst. 1 trestního řádu podmíněně zastaveno trestní stíhání I.M., nar. XXXX, pro skutek, ve kterém byl spatřován přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku, a to právě usmrcení poškozeného P.T.. Podle názoru obhajoby soud prvního stupně celkově nedostal v odůvodnění rozsudku povinností uloženým mu § 125 trestního řádu, když není patrné, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být rovněž patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Závěrem podaného odvolání proto obžalovaný navrhnul, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1, 2, 3 trestního řádu napadený rozsudek ve vztahu k obžalovanému K. zrušil a sám jej zprostil obžaloby, a to podle § 226 písm. a), b) a c) trestního řádu.

4. Státní zástupkyně ve svém odvolání podaném v neprospěch obžalovaného P. K., , které směřuje výhradně do výroku o trestu, namítá, že soud I. stupně na jedné straně sám zkonstatoval, že obžalovaný činil při svém postupu v hrubém rozporu s poznatky lékařské vědy, čímž porušil ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování a zároveň svým postupem porušil i čl. 4 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně č. 96/2001 Sb. m.s., kdy nečinnost obžalovaného vedla k úmrtí nezletilého (ač se nejednalo o neodvratitelný stav) a jinému tak z nedbalosti způsobil smrt a uvedený čin spáchal proto, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce uloženou mu podle zákona, nezletilému tak upřel práva na poskytování zdravotních služeb na náležité odborné úrovni, kdy navíc u obžalovaného nelze při hovořit o jakémkoliv sebekritickém postoji k jeho trestné činnosti. Na druhé straně pak soud při konkrétní výměře trestu uvádí, že se v případě obžalovaného jedná o osobu dosud zcela zachovalou a má tak za to, že na jeho osobu postačí působit toliko pohružkou výkonu trestu a ukládá trest ještě nižší, než v rámci minulého řízení, a to při samotné spodní hranici zákonné trestní sazby. Státní zástupce má za to, že trest, který byl obžalovanému napadeným rozsudkem takto uložen, byl uložen v rozporu s ustanovením § 38 odstavec 1 trestního zákoníku, neboť při jeho ukládání nebyla soudem zohledněna především závažnost spáchaného trestného činu. Za spáchání trestného činu usmrcení z nedbalosti dle ustanovení § 143 odstavec 1, odstavec 2 je možno uložit trest odnětí svobody ve výměře jeden rok až šest let. Jak již bylo konstatováno, trest byl obžalovanému uložen při samotné spodní hranici zákonné trestní sazby s tím, že jde toliko o trest výchovný, který by měl obžalovaného vést k zamyšlení, zda je dostatečně odborně a lidsky fundovaný pro práci v oblasti intenzivní medicíny. Státní zástupce Městského státního zastupitelství v Brně se však s takto uloženým trestem, co do jeho druhu i výměry naprosto neztotožňuje, neboť má za to, že zejména vzhledem k závažnosti spáchaného trestného činu a také k postoji obžalovaného v rámci celého průběhu trestního řízení, kdy i sám soud I. stupně zkonstatoval, že u obžalovaného nelze hovořit o jakémkoliv sebekritickém

postoji k jeho trestné činnosti vedoucí k fatálním a neodvratitelným následkům, nelze takovýto trest považovat za dostatečný. Uložený trest nereflektuje již mnohokrát zmiňovanou skutečnost, že důsledkem jednání obžalovaného byl důsledek nejzávažnější, a to smrt dítěte. Soudem uložený podmíněný trest odnětí svobody při samé spodní hranici zákonné trestní sazby je dle názoru státního zástupce nepřiměřeně mírný a v tomto smyslu také zcela nevhodný, a to jak z hlediska konkrétní, tak z hlediska generální prevence takového trestu, kdy zvláště při vyhodnocení postoje obžalovaného za celou dobu trestního řízení k jeho trestné činnosti lze stěží usuzovat o tom, že povede obžalovaného k zamyšlení, zda je dostatečně odborně a lidsky fundovaný pro práci v oblasti intenzivní medicíny. S ohledem na profesní postavení obžalovaného, a především na důsledek spáchaného trestného činu, považuje státní zástupce za přiměřenou a především také za dostatečně výchovnou kombinaci trestu peněžitého s trestem zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu výkonu lékařského povolání. Státní zástupce Městského státního zastupitelství v Brně má dále za to, že všechny zákonem stanovené požadavky pro uložení trestu zákazu činnosti jsou v daném případě naplněny a tento trest je vhodný uložit zejména s odkazem na skutečnost, že obžalovaný se k trestné činnosti nedoznal, na své jednání nemá správný náhled. Není zde tedy předpoklad pro to, jak již bylo shora uvedeno, aby pouhé uložení podmíněného trestu odnětí svobody, jakožto trestu výchovného, mělo žádoucí vliv na způsob výkonu jeho povolání, a je tak na místě konstatovat, že je nezbytné výkon tohoto povolání minimálně na nějaký čas zakázat. V souvislosti s ukládáním trestu je dále nutno zdůraznit, že v daném případě je primární ochrana společnosti a pokud obžalovaný, nota bene pracující v tak citlivém prostředí, jako je dětská intenzivní péče, nezískal sebemenší náhled na to, jaké důsledky mělo jeho jednání, je na místě, aby mu bylo znemožněno tuto činnost dále vykonávat. Trest s výchovnou funkcí tak, jak byl Městským soudem v Brně v daném případě uložen, lze uložit pouze tehdy, pokud by postoj obžalovaného v rámci trestního řízení všeobecně dal záruku, že jeho jednání se nebude opakovat, že se ze svého jednání poučil a skutečně zváží své další možnosti v rámci výkonu tohoto povolání, přičemž státní zástupce má za to, že postoj obžalovaného žádnou takovou záruku neposkytuje. Na základě výše uvedených skutečností pak státní zástupce závěrem podaného odvolání navrhnul, aby Krajský soud v Brně jako soud odvolací zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu u obžalovaného P. K., , a to ve smyslu ustanovení § 258 odstavec 1 písmeno e) trestního řádu, a dále dle ustanovení § 259 odstavec 3 trestního řádu sám rozhodl a obžalovanému P. K., , uložil peněžitý trest ve výměře 150 denních sazeb s výší jedné denní sazby 1.000 Kč za současného uložení náhradního trestu odnětí svobody v délce trvání 10 měsíců, a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu lékařského povolání na dobu 6 let.

5. Odvolací soud podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech odsuzujících výroků napadeného rozsudku i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, avšak odvolání pana obžalovaného důvodným neshledal vůbec a odvolání státní zástupkyně do výroku o trestu shledal důvodným jen zčásti. Soud I. stupně po zrušení předchozího rozsudku odvolacím soudem nyní již provedl doplněné dokazování v potřebném rozsahu, provedené důkazy náležitě zhodnotil, a pokud dospěl k závěru, že obžalovaný P. K., se dopustil nedbalostní trestné činnosti tak, jak je podrobně popsána ve výroku o vině napadeného rozsudku, pak tyto závěry již nelze považovat za vadné a odvolací soud se s nimi zcela ztotožnil. Z odůvodnění napadeného rozsudku totiž vyplývá nejen jaké důkazy soud nalézací ve věci provedl, ale zejména jak tyto hodnotí. I odvolací soud má za to, že pan obžalovaný je provedenými důkazy ve svém souhrnu z žalované trestné činnosti nepochybně usvědčován, neboť tyto přímé i nepřímé důkazy skutečně vytvářejí právní teorii požadovaný uzavřený řetězec usvědčujících důkazů. Správně soud I. stupně poukazuje zejména na to, že soudní znalci prof. MUDr. Tomáš Tláskal CSc., MUDr. Vladimír Mixa, , a prof. MUDr. Vladimír Černý, , jejichž stanoviska jako správná považuje i následný ve věci provedený revizní znalecký posudek ústavu – konkrétně Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví (dále jen „ústav“), založený na č. l. 1265-1339 spisu, vesměs shrnuli, že jednání obžalovaného, resp. jeho nečinnost, když poškozenému nezletilému P.T. po jeho překladu na jeho oddělení ARO KDAR (kliniky dětské anesteziologie a

resuscitace) FDN v Brně vzhledem k jeho stále se zhoršujícímu šokovému stavu na tento patřičně nereagoval, v rozporu s průběhem odborného poznání v předmětné době ho nezaintuboval a nenasadil mu umělou plicní ventilaci, ač tak s ohledem na své vzdělání a odbornost učinit měl a mohl; jeho léčebný postup je proto označen znalci za zbytečně konzervativní, neúčinný a tudíž chybný. Tento nesprávný postup obžalovaného, kdy nezajistil kontinuální monitorování poškozeného a jeho intubování, což snížilo šanci na úspěšnou obnovu činnosti srdce a plic, pak vedl až k postupnému zhoršování šokového stavu poškozeného a k následné zástavě jeho srdce a k úmrtí. Je sice pravdou, že poranění srdce poškozeného bylo neobvyklé a šance na přežití i s případným operačním zákrokem byla dle znalců 30 až 40 %, ovšem stále zde šance byla. Avšak nesprávným konzervativním léčebným postupem obžalovaného, s pouhým pozorováním poškozeného bez umělé plicní ventilace a umělého spánku, jež by výrazně ulevily dechové práci a srdci a snížil by se jednoznačně metabolický nárok srdce, se tato šance prakticky vytratila. Na věci nic nemění ani skutečnost, že před přeložením na ARO k obžalovanému byla poškozenému poskytována nesprávná léčba již na předchozím oddělení s JIP, neboť právě pro zhoršující se šokový stav byl poškozený na ARO, jež je na intubaci a umělou plicní ventilaci zařízeno, přeložen. Stejně tak nemůže obstát obhajoba obžalovaného, že špatný zdravotní stav poškozeného nedovoloval ho zaintubovat a nasadit mu umělou plicní ventilaci, neboť dle znalců i znaleckého ústavu opak je pravdou; rozhodně se aktivní léčba poškozeného měla ubírat tímto směrem a nikoliv ho pouze pozorovat, jak se jeho šokový stav stále zhoršuje. Ke skutečnosti, že teprve až pitvou byla zjištěna správná diagnóza, pak je třeba uvést, že k tomuto nepochybně negativně přispěl i obžalovaný tým, že jako lékař zajišťující přepravu poškozeného z Hodonína do Brna ve FDN v Brně přijímající lékařce B. nesdělil, že poškozenému spadla na koupališti fotbalová branka na hrudník a nikoli na hlavu, ačkoliv mu tuto informaci matka poškozeného při převozu v sanitce několikrát zdůrazňovala; v lékařské zprávě Nemocnice Hodonín totiž nebylo specifikováno, na jakou část těla poškozenému branka spadla, pouze bylo obecně uvedeno, že na něho na koupališti spadla branka s následným bezvědomím. V podrobnostech ohledně skutkových zjištění i všech ve věci provedených důkazů pak lze odkázat na velmi podrobné odůvodnění napadeného rozsudku, kdy i odvolací soud má vinu obžalovaného za bezpečně a spolehlivě prokázanou, když i na základě výpovědí svědků o skutku jako takovém vlastně žádné pochybnosti nejsou. Stejně tak odvolací soud ve shodě se soudem nalézacím přitom shledává příčinnou souvislost mezi jednáním obžalovaného, resp. jeho nečinností při nesprávném a nedostatečném léčebném postupu u nezletilého poškozeného, a vzniklým následkem v podobě jeho úmrtí. Jednání obžalovaného K. pak soud I. stupně správně a v souladu se zákonem kvalifikoval jako přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku.

6. Za tohoto stavu odvolací soud ohledně žalovaného skutku plně přisvědčil závěrům soudu I. stupně o vině obžalovaného včetně zvolené právní kvalifikace. Odůvodnění napadeného rozsudku vychází ze zásad formální logiky, když i s ním se odvolací soud plně ztotožnil. Ve světle zjištěných skutečností, když o skutku jako takovém, včetně málo aktivního přístupu obžalovaného k léčbě poškozeného, po provedeném dokazování vlastně už žádné pochybnosti nejsou, nemohou obstát námitky obhajoby uvedené v podaném odvolání, jelikož opakovaně neměnná tvrzení výše uvedených soudních znalců potvrzená znaleckým posudkem ústavu obžalovaného z nedbalostního jednání či spíše nečinnosti vedoucí k fatálnímu následku u poškozeného jednoznačně usvědčují. Současně je třeba rovněž zdůraznit, že je věcí soudu nalézacího, kterým z provedených důkazů uvěřil či neuvěřil, nebo které vzal v potaz více či méně, a to za předpokladu, že v odůvodnění rozsudku své stanovisko podrobně rozebere, což se také stalo, jak je ostatně konstatováno již výše. Přitom odvolací soud neshledal žádnou logickou chybu v hodnocení důkazů soudem I. stupně, ani žádný, natožpak extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a jejich následným zhodnocením. Stejně tak odvolací soud nezjistil, že by ve věci byly nějaké důkazy opomenuty. Na základě všech těchto skutečností proto odvolací soud odsuzující výrok o vině obžalovaného P. K., v napadeném rozsudku jako správný potvrdil, když zároveň neshledal podmínky pro použití zásady subsidiarity trestní represe vyjádřené v ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku.

7. Pochybení pak také nebylo shledáno ani v celém výroku o trestu odnětí svobody a způsobu jeho výkonu. I zde soud I. stupně náležitě zjistil všechny skutečnosti rozhodné pro stanovení druhu a výše trestu a pokud obžalovanému za prokázanou nedbalostní trestnou činnost uložil trest odnětí svobody ještě jen na samé dolní hranici zákonné trestní sazby uvedené v § 143 odst. 2 tr. zákoníku, pak takto stanovený trest rozhodně nelze považovat ani za trest přísný, natožpak za nepřiměřeně přísný ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu, ale za trest přiměřený všem zákonným podmínkám a okolnostem případu. Ze všech uvedených důvodů proto odvolací soud odvolání obžalovaného K. podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné zamítl (viz výrok shora ad II).
8. Pokud se státní zástupkyně v podaném odvolání domáhá celkového zpřísnění trestu uložením i trestu peněžitého vedle podmíněného trestu odnětí svobody, pak s tímto odvolací soud nesouhlasí. Naopak se v tomto směru ztotožnil se závěry soudu nalézacího, neboť s ohledem na dlouhou dobu, která od spáchání skutku uplynula, na čemž obžalovaný žádnou vinu nenesl, a na jeho dosavadní bezúhonnost, kdy se v této trestní věci dopustil nedbalostního přechinu, takováto kumulace trestů není nutná ani výchovně potřebná.
9. Poněkud jiná je však situace ohledně státní zástupkyně navrhaný trest zákazu činnosti. Zde odvolací soud v zásadě přisvědčil jejímu stanovisku, že soud I. stupně nepostupoval správně, když obžalovanému tento druh trestu vůbec neuložil, a to ani na kratší dobu. Podle názoru odvolacího soudu obžalovaný P. K., při své práci lékaře - specialisty skutečně profesně selhal a je třeba do budoucna na nějakou dobu případně zabránit jeho dalším možným odborným pochybením. Ovšem současně je třeba v případě uložení trestu zákazu činnosti obžalovanému, na rozdíl od paušálního návrhu státní zástupkyně (úplný zákaz výkonu lékařského povolání na dobu 6 let) tento přísně specifikovat, a to i časově, a vztáhnout ho výhradně na vysoce odbornou činnost, při zachování výkonu obecné praxe lékaře obžalovanému.
10. Ze všech uvedených důvodů proto odvolací soud pod bodem I. podle § 259 odst. 2 trestního řádu za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3, odst. 4 trestního řádu napadený rozsudek z podnětu odvolání státní zástupkyně doplnil ve výroku o trestu tak, že obžalovanému P. K., podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku navíc uložil trest zákazu činnosti, a to spočívajícímu v zákazu výkonu povolání lékaře výhradně na odborných pracovištích ARO a JIP všech nemocnic v České republice na dobu dvou let, kteroužto odvolací soud považuje za přiměřenou všem zákonným podmínkám, zjištěným okolnostem i míře provinění pana obžalovaného.
11. K jiným změnám napadeného rozsudku odvolací soud důvodů neshledal.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm.a), b)cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst.1 trestního řádu).

- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 15. dubna 2021

JUDr. Halina Černá v. r.
předsedkyně senátu

Vypracoval: Mgr. Petr Hlavina v. r.
soudce